

Віталій Перетяцько

ЖІНОЧІ ФАНТАЗІЇ

Психологічний трилер

Київ
2021

УДК 821.161
П27

Перетяцько В.

П27 Жіночі фантазії : Психологічний трилер. Київ :
Видавництво Ліра-К, 2021. – 248 с.
ISBN 978-617-520-061-2

Рекламний геній на ім'я Денис – автор слоганів «Охолонь з «Оболонь», «Гарні груди виведуть у люди», «Наша ковбаса не гавкає» прагне здійснити мрію коханої. Мрія обмежена часом (зміна дати смерті можлива лише ціною життя), а порух Дениса фінансами, тому Денис вибирає короткий шлях до мети – афера зі страхуванням трьох тисяч жіночих грудей, по завершенні якої сейфи страхової компанії значно полегшали, а ціна свободи Дениса виросла в кільканадцять разів. Органи досудового розслідування в якості свідків використовують одинадцятьох жінок – один для всіх пункт призначення, але таке різне бачення маршруту і способів його подолання, що шлях перетворюється на тунель із барвистих фантазій, в якому заблукає не лише слідчий, а й читач...

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-061-2

© Перетяцько В., 2021
© Видавництво Ліра-К, 2021

НА ДОПИТІ

Того дня, це був вівторок, я завжди добре запам'ятовую вівторки, тому що в ці дні ходжу в кіно. Ходжу не тому, що вівторок – день глядача і квиток цього дня коштує всього тридцять гривень, а тому, що вівторок – найлегший день на тижні. Четвер також непоганий день, але вівторок все ж таки безтурботніший. Я не раз запрошував її в кіно, але вона – то була зайнята, то жанр кінокартини їй не подобався, то в неї був настрій не той, щоб туди йти, то знаходилися важливіші справи. І згодом я перестав її запрошувати. Мені сподобалося ходити в кіно самому, а коли траплялося, що я і в залі був один-однісінький, то це було справжнє свято. Уявляєте, за тридцять гривень я частенько був єдиним глядачем у кінозалі. Сам на сам із кіноекраном.

Купуючи квиток, я запитав, чи багато глядачів буде в залі, я завжди про це запитую. Касир сказала, що на цей час я єдиний, хто купив квиток. Це мене дуже обрадувало, тому що до початку сеансу залишилося п'ять секунд. Але я не квапився, я ж то знав, що у мене є мінімум п'ять, а то і всі десять хвилин, у які глядачів мордують рекламою. І не завжди це реклама кінофільмів. Ці п'ять хвилин я вирішив інвестувати в гігієну, я завжди по максимуму використовую можливість помити руки з милом, я трохи схиблений на чистоті, іноді люди проводжають мене небайдужими по-

глядами і подумки крутять зігнутиим вказівним пальцем біля скроні, коли бачать, як я відчиняю двері, але мене це турбує менше, ніж їх. Так от, я зайшов до туалету, добре вимив руки, витер їх туалетним папером, я не люблю сушити руки гарячим повітрям, і підійшов до пісуара. Я завжди звертаю на все увагу, автоматично, тому, звісно, помітив, що в одній із трьох кабінок для тих, хто любить робити це сидячи, хтось є. Зробивши заплановану справу, я натиснув ліктем на кнопку змиву і пішов до рукомийника. Над рукомийником висіло величезне дзеркало, в якому відображались усі три вищезгадані кабінки. І от, коли я вже наповнив ліву жменю рідким рожевим милом, яке пахло грейпфрутом, дверцята кабінки відчинилися, і я побачив дівчину. Якби я не був таким частим гостем у «Піонері», то, напевно, міг би припустити, що помилився туалетом, але в моїй голові не з'явилось навіть натяку на таку думку. Та навіть якби така думка з'явилась, моє логічне мислення відразу б її знищило. Все, що викликає сумніви, я аналізую за допомогою логіки. У мене добре розвинена ліва півкуля головного мозку. Пісуари були нелогічними для жіночого туалету.

Побачивши мене, дівчина закліпала очима-фарами, стримано посміхнулася і запитала:

- Це що, чоловічий туалет?!
- Взагалі-то чоловічий, – відповів я з посмішкою.
- Ой, вибачте, я добряче таки помилилася. Слава Богу, що саме ви сюди зайшли. Мені так соромно...

Вона торкнулася лівою рукою свого довгого русявого волосся і, опустивши голову, не кваплячись пішла до виходу.

- Та нічого страшного, буде що згадати.
- Так, таке не забудеш, – кинула вона через плече і прискорила крок.

Я відчинив перед нею двері, і вона, трошки зсутулившись, висковзнула із туалету. Вона була рідкісною пташкою навіть для наших країв, а для Швейцарії та Туреччини – взагалі богинею (у мене була купа вільного часу, щоб повитріщатися на жінок лише у цих країнах). І вдягнена вона була зі смаком і шиком. Але вона навіть не почервоніла! От це мене і здивувало. Щодо краси наших жінок, про яку я, можливо, ще згадаю, я зволію їздити в трамваї в оточенні наших жінок, аніж керувати мерседесом в оточенні їхніх. Я вважаю, що сенс життя чоловіка – красива жінка поруч. Якщо ви подумала, що я мав на увазі лише зовнішню красу, то ви мене розчарували.

Коли почався кінофільм, це був фільм Адама МакКея «Гра на пониження», я забув про неї, хоча забути таку пташку не просто, бо таких не забувають. Проїшло хвилини три фільму, як раптом двері в кінозал відчинилися, і я, трохи повернувши голову вліво, щоб побачити, хто це вирішив псувати мені настрій, знову побачив її. Кіно, звісно, відійшло на другий план, а вона, торкаючись лівою рукою до правої стіни, зробила три невпевнені кроки і завмерла. Вона чекала, поки очі звикнуть до темряви або поки в залі стане світліше. Про таку ситуацію я промріяв усю свою юність. Дивно, що мрії збуваються, коли їх уже поховано. Я так і подумав, коли вона почала повільно йти до крісел, що моя мрія воскресла. У мене навіть виникла ідея: святкувати день воскресіння мрії. Хороша ідея, правда?! Але я не міг впустити цю мрію у своє життя. Вона запізнилася. Назавжди.

Вона сіла позад мене, і я на мить заплющив очі від насолоди, що дарували їй парфуми, а потім я почав прислухатися до неї, а не до голосів дублерів. Так продовжувалося хвилин двадцять, поки я знову не почав слухати кіно.

Коли в залі увімкнули світло, її вже не було. Я здивувався, що не почув, як вона вийшла, потім мене здивував аркуш

паперу, що був приклеєний жувальною гумкою до спинки сусіднього крісла. **«Мене ще ніхто так не принижував. Ти зволів дивитися на екран, а не на мене. Ти про це пошкодуєш»**, – було написано помадою вишневого кольору на тому аркуші. Я знизав плечима, склав учетверо аркуш і поклав його до кишені.

Після кіносеансу я поїхав до офісу, тому що як тільки увімкнув телефон, прийняв дзвінок від директора. Директор зачепився за потенційного клієнта, і я повинен був перетворити того клієнта на постійного. Я кращий у своїй професії, тому можу дозволити собі в робочий час відвідувати кінотеатр і не тільки це.

З тим клієнтом (це був життєрадісний, фінансово вільний чоловік років сорока п'яти) я закінчив розмову лише о двадцятій вечора, ми знайшли з ним спільний інтерес і довго його обговорювали. Це був інтерес до жінок. Я легко знаходжу спільні інтереси з клієнтами, точніше, їхні інтереси швидко стають моїми. Звісно, лише на певний час – поки мені цікаво мати такі інтереси.

Пам'ятаю, якось я проговорив дев'ять годин із власником птахоферми, і ми говорили не на мою улюблену тему, а про індиків і цесарок. Ті дев'ять годин дорого йому коштували, дуже дорого, навіть фармацевти не прощалися після бесіди зі мною з такою сумою грошей. Але така моя професія. І мій час має високу ціну. У мене є мета – мета здійснити її мрію. На жаль, її мрія обмежена часом, тому я не міг чекати.

По дорозі додому я заїхав у «Берлінер», у них завжди після двадцятої години з'являється свіжесенька випічка, і купив ще теплих заварних тістечок і шоколадних кексів з волоськими горіхами.

Мені здається, вона з нетерпінням чекала мого повернення, бо тільки-но я вийшов з ліфта, як вона відчинила

двері квартири. Вона зустріла мене пристрасним поцілунком, стоячи на порозі, пам'ятаю, одинока красуня-сусідка із 68-мої квартири саме виходила вигулювати свого сірого чау-чау і зніяковіла, коли побачила нашу зустріч. Переступивши поріг, я глибоко вдихнув аромат смаженої гуски і цибулі й посміхнувся. Здається, цей аромат порадував мене більше, ніж пристрасний поцілунок на очах у сусідки. Я був стомлений і голодний. Звісно, я міг перекусити хоча б пончиками і чаєм у «Берлінер», щоб трохи зняти напруження, але вона втрачала настрої, коли я не був голодним, як вовк. Їй подобалось, коли я їв з апетитом і з'їдав багато. Не подумайте, що її їжа була смачною лише для помираючого з голоду. Вона завжди готувала смачно. Але моя біда в тому, що коли я голодний, як вовк, я стаю злим, як собака.

Ми закінчили вечерю о двадцять першій тридцять, а о двадцять другій вона подала зелений чай, ароматизований соком сауасеп, і три кекси. Я чекав, поки охолоне чай, тим часом вона поставила порожню склянку в каструлю з киплячою водою і відкрила банку розчинної кави. Постоявши над склянкою з хвилину, вона висипала у склянку три десертних ложки кави, а потім налила туди кип'ятку з чайника, півсклянки, і вимкнула газ під каструлею та чайником. Далі вона поставила склянку у металевий підсклянник, який стояв на тумбочці біля газової плити. Вона завжди пила каву зі склянки у підскляннику, а я завжди в такі хвилини згадував якусь далеку подорож у потязі – із свого далекого минулого. Довівши до кипіння біле сухе вино, вона стала лити його у склянку з кавою. Вона перестала лити вино, коли напій перелився через краї. Я мовчав, бо вона любила готувати той напій у повній тиші. Коли вона поставила підсклянник зі склянкою на стіл, склянка похитнулась, і на білосніжній льняній скатертині з'явилась темно-коричнева калюжа. Це

був відкритий протест, вона протестувала проти моїх сімейних традицій (біла скатертина на столі), які вважала непрактичними.

– Дякую за чудову вечерю, гуска, замаринована у кефірі з цибулею та базиліком, тепер буде моєю улюбленою стравою, – подякував я зі щирою посмішкою і зробив перший ковток чаю.

Взагалі-то я не люблю ускладнення процесу приготування їжі, я вважаю, чим простіше, тим корисніше, але вона не любила готувати одну й ту саму страву двічі. Навіть щоранкова пшенична або пшоняна каша у неї завжди була неповторною. Я б не повірив, якби мені хтось розповів про таку жінку, я й зараз не до кінця вірю тому, що говорю про неї, але все було саме так.

– Ти вже дякував за вечерю, – напружено дивлячись на темно-коричневу калюжу, сказала вона і торкнулася пальцями до склянки з напоєм.

– Знаю, але мені хотілося сказати про це ще раз, – я з усіх сил намагався уникнути сварки.

– А що ти думаєш про моє захоплення розчинною кавою? – вона з такою силою стисла склянку, що її пальці побіліли.

– Ти знаєш мою думку, я не хочу зараз...

– Я хочу її знову почути, – сердито перебила вона, гнівно блиснувши очима.

Я не хотів сьогодні спати в залі на короткому для мого зросту дивані, тому, посміхаючись, промовив:

– Мені подобається спостерігати, як ти готуєш цей напій...

– А мені не подобається, що ти нав'язуєш мені свої погляди, – закричала вона і з усієї сили кинула склянку з напоєм в напрямку стіни за моєю спиною.

Склянка пролетіла над моєю головою, розбилася об стіну і гарячий шматочок скла впав мені на потилицю. Не кваплячись, я взяв його двома пальцями, великим і мізинцем, і поклав на стіл.

– Не обпікся? – зловтішно спитала вона, примруживши очі.

– Ти чарівна у гніві, я хочу тебе поцілувати, – я простяг до неї руку долонею догори.

Опустивши очі, вона поклала свою руку у мою і зняковіла. Мені здалося, що вона от-от заплаче, але я помилився, за шість секунд вона висмикнула руку, скинула на підлогу вазу із заварними тістечками й закричала:

– Я витратила на тебе кращі дні мого життя, ти негідник, егоїст... Йди геть, ти мені огидний.

Вона ще продовжувала щось кричати, коли я, глибоко вдихнувши аромат, що кружляв навколо неї, вийшов з кухні, швидко переодягнувся і зачинив за собою вхідні двері. Того вечора аромат її тіла, поєднавшись із ароматом парфумів «Chanel №19», розкрився якось по-особливому, і я був у захваті від цієї дивовижної композиції ароматів. Ви помічали, що коли жінка хвилюється, вона пахне по-особливому?

Одного разу я подарував їй парфуми «5th Avenue», вона щиро зраділа подарунку, а потім, немов вибачаючись, попросила, щоб я сказав, чому купив саме ці парфуми. І я відповів, що поруч зі мною на східцях ескалятора стояла дівчина, від якої гарно пахло, і я поцікавився, які парфуми вона використовує. Дівчина сказала, що це парфуми «П'ята Авеню».

Вислухавши мою відповідь, вона запитала:

– Ти знаєш, чим відрізняються американські парфуми від французьких?

– Ні. – Я справді не знав.

– Американські парфуми пахнуть однаково на всіх жінках.

– А французькі?

– Французькі парфумери створюють аромат парфумів так, щоб він на тілі кожної жінки розкривався по-іншому.

– Що, справді? – здивувався я.

– Так. Ти хотів би бачити мене у такій самій сукні, яку вдягли на себе ще декілька жінок?

– Звісно, ні.

Вона більше нічого не сказала про парфуми, а я наступного дня обміняв ті американські парфуми на французькі.

Я був за три кроки до ліфта, коли почув, як об двері щось ударилося. На моєму стомленому обличчі засяяла посмішка і я зупинився. Я знав, варто мені повернутися і притиснути її до себе, як її ненависть перетвориться на любов, а крик на шепіт про те, що хвилину тому вона хотіла вбити мене, а зараз розуміє, як сильно кохає. Знаєте, завжди, коли я пригортав її до себе, вона завмирала і слухала, як б'ється моє серце. Якось вона сказала, що є ідеальною жінкою для мене, тому що їй, щоб послухати хвилювання мого серця, достатньо лише пригорнутися до мене. Її зріст 156 сантиметрів.

Постоявши трохи в нерішучості, я повільно пішов сходами донизу. Мені потрібно було прогулятися темним місцем, щоб прийняти рішення.

Йшов дощ, дрібний осінній дощ. Мене влаштовувала така погода, тому що вона гарантувала безлюдні вулиці. Я хотів подумати про неї і про наші, на перший погляд, дивні стосунки, але мій мозок почав працювати над створенням рекламного слогана для продукту нового клієнта, і я став перебирати потік ідей, що атакували праву півкулю мозку.

Мені давно потрібно було зізнатися самому собі, що причина наших скандалів у моєму невмінні суміщати робо-

ту з коханням. У мене не існувало роботи і кохання, в мене було або те, або інше, в цьому була вся проблема. Я давно вже помітив, що тільки-но посварюся з коханою, мозок починає видавати геніальні ідеї, які допомагають мені залишатися фаворитом у рекламному агентстві «Мед і дьоготь», девіз якого: «Дьоготь клієнтам, мед конкурентам». А потім я зрозумів, що моя підсвідомість провокує сварки – коли свідомість бажає зосередитись на роботі. Усвідомити я усвідомив, але офіційно це визнавати чомусь не хотів. Мабуть, мені було вигідно звинуватити у сварці кохану жінку і, подумки пославши її до дідька, всім розумом і душею прикипіти до творчого процесу створення реклами. Можливо, вам здається, що я говорю не про те, але повірте, я не скажу нічого зайвого, я буду розповідати лише те, що дозволить вам усе зрозуміти. Я сам зацікавлений у тому, щоб ви все зрозуміли, бо ви без моєї допомоги не зможете довести, що я не винен. Чи ви зацікавлені в тому, щоб я був винен? Можете не відповідати, мені ваша відповідь не потрібна. Уважно слухайте. Добре, що ви ведете мою справу, чоловіки не вміють так уважно слухати, як жінки.

Хвилини через тридцять нешвидкої ходи я опинився біля спортивного клубу «Вісім кубиків», який відвідував тими вечорами, коли вона бажала побути вдома одна. На цей час дощ уже закінчився. У клубі горіло світло, і я вирішив зайти. Власниця клубу, тридцятирічна Оксана, самотньо стояла під стіною. Мене здивувало, що Оксана була вдягнена не по-спортивному: на ній була стильна сукня кольору кави з молоком, яка вигідно підкреслювала привабливі частини її тіла, а цих частин у Оксани було набагато більше, ніж їх мали дружини моїх товаришів укупі; туфлі на високих підборах кольору горілої карамелі і срібний механічний годинник на шкіряному пасочку темно-коричневого ко-

льору. Її русяве волосся спадало на відкриті загорілі плечі, бездоганний макіяж був майже непомітним, вона виглядала на мільйон доларів. Дивлячись на її обличчя, я чомусь пригадав слова Есте Лаудер, яка сказала: «Не має значення, скільки на вас макіяжу, головне, щоб він був непомітним». Такою привабливою я ніколи Оксану не бачив. Побачивши мене, вона випрямилась, посміхнулася і подала мені руку. Ми завжди останнім часом так віталися. Опинившись поруч з Оксаною, я потрапив у полон аромату її парфумів. Мені хотілося глибоко вдихнути повітря, і я вдихнув. Я не квапився перервати мовчанку, а Оксана, зрозумівши, в якому напрямку рухається моя увага, не наважувалася заговорити. Напевно, моє захоплення ароматом було надто відвертим, я це зрозумів, коли аромат став більш насиченим і п'янким.

– Чому ти так хвилюєшся? – запитав я, і ми одночасно відпустили руки.

– Я не хвилююся, – не дуже впевнено заперечила Оксана.

– Тебе дещо видало.

– Що саме? – вона посміхнулася очима.

– Аромат парфумів, він став більш насиченим, – я вдихнув на повні груди.

– Щось трапилось?! – вона поставила це запитання, щоб змінити тему розмови.

– Ні, я був поруч і вирішив зазирнути.

– Це добре, що ти зазирнув. Сторож не з'явився, і мені тепер самій доведеться сторожувати.

– Не доведеться, я залишусь на ніч, мені потрібно побути самому, а твій спортзал – найкраще місце для цього.

– Ти не жартуєш? – Оксана засяяла щастям.

– Ні. Лише сходжу до крамниці – візьму поїсти, а потім можеш іти.

